

“La investigació té dades poc clares”

Jean-Gérard Gautier, pare del periodista de 'Le Figaro' Xavier Gautier, trobat mort a Menorca el passat 19 de maig, parla en exclusiva per a EL TEMPS. La setmana passada va visitar l'illa per seguir de prop una investigació policíaca de la qual no es refia.

Xavier-Bernard Gautier era una home vital, que estimava el seu ofici. “La darrera vegada que vaig ser a París”, explica un col·lega de *Le Figaro*, “Xavier estava alegre, com sempre”. Totes les persones que coneixien el reporter coincideixen a assenyalar el mateix. Christine, que havia tallat una relació sentimental amb el periodista fa dos anys, va declarar a la policia espanyola que tres dies abans de la seva mort el reporter va demostrar un humor excel·lent i que fins i tot s'havia permès de llençar-li una floreta. Olga Lerroux, una amiga del reporter, va comentar al corresponent d'*El Mundo* a Roma, Julio Fuentes, que “Xavier estava molt content i tranquil, entusiasmat amb el seus nous projectes de treball”. L'ànim de Xavier sembla clar que era el més bo. És per això que la notícia de la seva mort —que encara envolta el misteri— ha sorprès moltes de les persones que el coneixien.

La família Gautier assegura que el periodista francès —el cos del qual va ser trobat el 19 de maig per un amic, Joan Bagur, penjat d'una corda, en una habitació de la casa que Gautier tenia a Ciutadella— havia estat amenaçat de mort. Xavier escrivia un llibre sobre Bòsnia que parlava del transport d'armes il·legals, el desviament de diners destinats a ajuda humanitària, i una màfia de tràfic d'òrgans. La policia, que ha privilegiat la hipòtesi del suïcidi, no dóna crèdit a la teoria d'un assassinat “disfressat”. Contràriament, els pares de

Gautier, Marie i Jean-Gérard, pensen que el seu fill va ser mort perquè sabia “massa cosa” de la màfia bosniana. “Hi ha algunes dades en la investigació de la Policia espanyola que no estan massa clares”, afirma Jean-Gérard, des d'un hotel de Menorca. El pare del periodista explica que en el soterrani que es troba al costat de la porta d'accés a la finca, la policia ha trobat una bossa de plàstic de color

“El que hauríem d'investigar és si algú va entrar en el soterrani de la casa els dies anteriors o posteriors a la mort de Xavier.”

negre que contenia dos parells de guants de color negre i la resta de la corda de plàstic de color verd, pel que sembla de característiques semblants a la que hauria utilitzat Gautier —segons la versió oficial dels fets— per a treure's la vida.

Jean-Gérard, home de negocis influent a França aporta noves dades. La policia, que va inspeccionar el soterrani, va observar que en un racó hi havia un matalàs que pel seu aspecte era evident que hi portava ja temps, un coixí estampat de color verd —el mateix que

mancava del sofà del tresillo, una botella de ginebra —quasi buida—, una de whisky —pràcticament consumida— i una ampolla d'una beguda refrescant buida. En la resta del soterrani no hi havia altres elements d'interès. Jean-Gérard considera “estrany” que el coixí es trobés a la peça subterrània de la casa. “El que hauríem d'investigar”, diu el pare, “és si algú va entrar en el soterrani els dies anteriors o posteriors a la mort de Xavier”.

La porta estava entreoberta. El reporter de *Le Figaro* va arribar a Maó amb vaixell des de Barcelona el 17 de maig. Es va trobar amb la seva ex-dona, Christine, que treballa a Menorca. Segons relata Jean-Gérard a EL TEMPS, Christine va assegurar en la seva declaració a la Policia que va entrar a la casa el mateix dia que va ser descobert el cos perquè havia quedat amb Xavier i que va pujar fins el segons pis amb l'ànim de trobar-lo. A la darrera habitació, que comunica amb una terrassa, Christine va poder veure un llit desfet, tot i que no recorda que hi hagués objectes personals del periodista per les engires. Jean-Gérard pensa que el més normal seria que la policia hagués trobat un cendrer i alguns caps de cigarretes perquè el seu fill fumava. De fet, els policies que van realitzar la inspecció ocular de la casa van trobar a la cuina tabac negre de la marca *Gitanes*.

El pare del reporter i escriptor francès relata que el 12 de maig

l'antiquari que viu al costat de la vivenda, una porció dels darreres del palau del Duc a la ciutat vella de Ciutadella, on Gautier vivia, va adonar-se que la porta de la casa estava entreoberta i va avisar Christine. En aquesta data el periodista es trobava a Barcelona. Jean-Gérard, cap d'una família de molt amples relacions, confessa a EL TEMPS que se sent molt sorprès pel fet que algunes persones –amics i coneguts del fill– tinguin còpies de les claus de la casa. “El més estrany és que la policia no les hagi recollides”, comenta.

Diego Amer, el metge forense que va fer l'autòpsia del cos en el dipòsit judicial de Maó, el propassat 21 de maig, va explicar en l'informe que l'estómac del finat es trobava en primera fase de digestió, amb restes sòlides tot just sense digerir en el seu interior, on es podia apreciar arròs i ou. “Pel que sembla –conta el pare– ningú no havia cuinat res a la casa”. La policia només ha trobat a la nevera ampolles d'alcohol, que podrien portar molt temps en el moble frigorífic, ja que la casa tenia tallat el fluid elèctric i la porta de la nevera presentava humitat i floridura.

Jean-Gérard Gautier va viatjar el propassat dilluns a Menorca per tal de recollir l'informe policial. El divendres, 14 de juny, el cap de la família Gautier arribava a l'aeroport de Barcelona, on era rebut pel cònsol general francès. El motiu de la visita: denunciar la violació del precinte judicial per periodistes d'una cadena de televisió alemanya que suposadament van entrar a la casa de Gautier per a filmar el lloc dels fets. L'accés a la vivenda del carrer del Seminari, a la ciutat vella, és senzill. Qualsevol persona pot accedir-hi pel pati posterior des dels terrats de les cases del costat. “No existeix cap tipus de precinte a la casa”, denuncia el pare del finat.

Durant la seva breu estada a Barcelona, Jean-Gérard va visitar el pis que el seu fill compartia al barri gòtic amb el jove Gabriel A., amb qui va poder parlar. La policia va entrar a la casa el propassat 24 de maig. Uns dies abans,

Christine i el periodista de *Le Figaro* Jean-Jacques Mével, que acabava d'arribar de París van decidir entrar al pis, on es trobava la periodista Olga Lerroux, amiga del finat. Olga, no entén el motiu d'aquest comportament. EL TEMPS ha sabut que Gabriel A. havia trucat abans Lerroux, advertint-li que algunes persones volien entrar a la casa. Olga Lerroux assegura que va estar al costat de Gautier a Barcelona des del 4 fins el 12 de maig. La periodista va conèixer Xavier a Mostar l'any 1993 i mantenia amb ell “una relació de gran estima”. Olga diu que Xavier pensava tornar de Menorca el 22 de maig, després de deixar la casa de Ciutadella. El periodista havia pensat emportar-se també la seva moto, una Yamaha RS-500. “Ens havíem de veure el dijous 23 a Barcelona”, explica.

El dossier de la policia inclou les declaracions de quatre persones: Christine, l'ex-companya sentimental del reporter; Santiago Pons, propietari del bar Kissmy, on el periodista solia prendre cafè als matins; Ramon Canet, amic de Xavier i de Christine; i Joan Ba-

gur, soci de Canet en una fusteria i amic de la parella que va trobar el cos del periodista.

Pagar per alguna cosa. Gautier tenia por de ser assassinat per les seves investigacions. La declaració de Christine a la Policia és prou reveladora. El periodista va dir a la seva ex-dona el 17 de maig: “Podria posar-me a plorar i potser he de pagar per alguna cosa”. Gautier es referia al contingut d'un disquet que havia representat dues setmanes de treball en l'ordinador portàtil. L'ordinador i el disc es trobaven dintre d'una funda especial, on hi havia el telèfon mòbil. Abans de prendre el vaixell que el portaria de Barcelona fins a Menorca, algú va robar al periodista l'ordinador mentre parlava amb una parella d'editors alemanys en un bar barceloní.

Santiago Pons va ser la darrera persona que va veure a Gautier en vida. El propietari del bar Kissmy va declarar que havia vist el periodista sortint de la casa entre les set i les vuit de la tarda del dia 18 de maig –el cadàver va ser trobat el 19– amb el casc de la moto davall

Jéan Gerard Gautier entrant a la casa del seu fill a Menorca. La família Gautier confirma que el periodista havia estat amenaçat de mort i pensa que el seu fill sabia “massa cosa” de la màfia bosniana.

"Si no m'ajudes, em mataran"

Roberto delle Fave, àlies "Diavolo Rosso", és un mercenari italià que havia estat durant algun temps l'informador principal de Xavier Gautier, que investigava una xarxa de traficants d'òrgans a l'antiga ex-Iugoslàvia (vegeu EL TEMPS, núm. 626). Delle Fave l'havia posat darrere la pista d'una suposada organització de traficants d'òrgans que pagava mercenaris perquè ferissin de mort bosnians que eren transportats després a llocs on els extirpaven el òrgans destinats a transplants. La darrera vegada que Delle Fave va veure el periodista parisenc fou el 9 de febrer a Niça, però el 17 de maig Gautier el va telefonar i li contà, alarmat, que li havien robat l'ordinador, el disquet i el telèfon mòbil. Segons informa l'agència Efe des de Viena, vint-i-quatre hores més tard, Gautier va tornar a telefonar al mercenari per manifestar-li el seu temor que algú el volia assassinar: "Si no m'ajudes, em mataran", va escoltar Delle Fave que deia la veu des de l'altre costat del fil un moment abans que la comunicació quedés interrompuda.

Delle Fave va dir a Karl Wendel, reporter del setmanari austríac *News*, que estava convençut que Gautier havia estat assassinat poc temps després d'aquesta trucada i que ell no era l'únic informador del francès i que hi havia una altra persona, que viu actualment a Eslovènia i que pot resultar decisiva per esclarir el cas. Delle Fave diu que Gautier va esmentar en diverses ocasions el nom d'Oman, que correspon, segons ell, al ciutadà d'Eslovènia Nicholas Oman, de 53 anys, propietari de

dos castells a la ciutat de Bled, d'un restaurant i d'una fàbrica de roba i que gaudeix a més d'immunitat diplomàtica en aquest país perquè és cònsol de l'estat africà de Libèria. El mercenari italià relaciona Oman amb un escàndol que va esclatar a Itàlia quan la policia va descobrir en dos dipòsits d'un banc divises occidentals per valor de tres milions de dòlars i 30 grams d'osmi, metall més car que el platí que es pot utilitzar en la fabricació d'armes atòmiques i que podria procedir de la central nuclear russa de Xeliabinsk.

Segons reconeix el reporter de *News*, a part de les declaracions del Diavolo Rosso, Delle Fave, el qual descriu com un home d'aspecte malaltís, no hi ha proves que la mort de Gautier tingui res a veure amb aquest darrer i misteriós assumpte. "Diuen que sóc un boig o un mitòman -diu Delle Fave al seu interlocutor austríac-. Però he dit la veritat: Xavier havia de morir perquè sabia massa." Karl Wendel va localitzar Delle Fave a la localitat portuària croata de Rijeka. Segons va dir el mateix Delle Fave, ell i Gautier van tenir vuit o nou reunions en diferents llocs, entre ells Sarajevo i Niça, i el francès li va pagar en total per les seves informacions uns 40.000 marcs alemanys (uns 3.336.000 ptes.). Delle Fave dirigeix un petit despatx dedicat a la venda d'informació confidencial, segons explica Jean-Gérard, pare del periodista mort. Existeix el dossier que Delle Fave assegura haver lliurat a Gautier? I si existeix, què contenia, què era tan perillós? C. M.

el braç, "en sentit oposat al del bar". Ningú no va tornar a saber res d'ell fins que va aparèixer el seu cos, al costat d'una inscripció que porta la signatura d'un assassí eventual: Diable Roig.

La investigació té altres fonts. La policia francesa ha demanat autorització a una companyia de telefonia mòbil del seu país per investigar les darreres trucades del periodista de *Le Figaro*. Una d'aquestes trucades, la va fer el periodista a l'ambaixador bosnià a Suècia.

La família Gautier treballa perquè el cas no es tanqui com un presumpte suïcidi. Molts creuen que el macabre negoci de la venda d'òrgans humans es troba en el rerefons de la mort de Xavier Gautier. Jean-Gérard confirma a EL TEMPS que el seu fill va escriure un article sobre el tràfic d'òrgans humans a l'ex-Iugoslàvia i desmenteix les declaracions que el director d'internacional de *Le Figaro*, Charles Lambroschini, va fer a aquesta revista (vegeu EL TEMPS, núm. 627). Lambroschini assegurava que Gautier només havia parlat amb ell per telèfon sobre la història i que en cap cas no va escriure una crònica. "*Le Figaro* va refusar la possibilitat de publicar l'article", explica Jean-Gérard. El pare del periodista finit assegura que les pressions polítiques del Govern francès han estat decisives perquè el reportatge no hagi vist la llum.

Carles Marquès

La mort de Guillem

Jaume Fuster

La mort de Guillem és una aproximació novel·lada als fets, a partir de a documentació periodística i judicial. Però és també una reflexió en clau literària sobre la violència feixista que pateix el País Valencià.

Editorial 3 i 4
"Narratives 3 i 4", 50

Diccionari General

Francesc Ferrer Pastor

El 'Diccionari General' representa el major esforç lexicogràfic fet al País Valencià des de la tercera edició, millorada per Constantí Llombart, del 'Diccionari valenciano-castellano' de Josep Escriu, i és sens dubte el més complet de tots els temps.

Denes 10 Editorial

Esclafamuntanyes

Enric Valor

Una de les rondalles més emblemàtiques d'Enric Valor, acuradament il·lustrada per Francesc Santana, desenvolupa el símbol de l'heroi clàssic.

56 pàgs. 4.500 ptes.

Editorial Tàndem